

[Stavad]

der skal ske. Man vil fortsat ligge i den øverste tredjedel, og man vil ikke magte at få lavet de omstillinger. Selv om man ligger i den øverste tredjedel med regeringens forslag, lukker man op for nye skattefiduser, de fiduser, vi var enige om at lukke for i fællesskab, dengang vi lavede skattereformen.

(Kort bemærkning).

Ivar Hansen (V):

Jeg vil sige til hr. Lykketoft, at man kan anlægge forskellige betragtninger om, hvor forskellige redskaber fører hen. Jeg tænker på de forslag, der ligger i Socialdemokratiets forslag. Hr. Lykketoft har den opfattelse, at hvis vi gennemfører Socialdemokratiets politik, vil dansk erhvervsliv blomstre ud over alle grænser, og så vil der oven i købet blive råd til med lavere trækprocenter at finansiere en fortsat voksende offentlig sektor. Det er vel sagt med jævne og korte ord det, det handler om.

Jeg vil gerne sige til hr. Lykketoft, at jeg ikke deler den opfattelse. Socialdemokratiet har i deres plan en stribe udgiftskrævende forslag i milliardstørrelsen, men dem skal vi nok få dissekeret nærmere, og jeg synes, det kniber vældig meget, når vi kommer til de forslag, der skal finansiere alle de mange nye udgifter i den offentlige sektor.

Det er altså en forskellig vurdering. Jeg tror ikke på, at der bliver ressourcer nok til den private sektors vækst i de kommende år, hvis Socialdemokraternes mange, mange forslag om yderligere vækst i den offentlige sektor skal have lov til at blive gennemført.

Så vil jeg sige til spørgsmålet vedrørende pension, at det er arbejdsmarkedets parter, der skal administrere denne ordning, stå bag den, tage medansvar for den. Derfor mener jeg også, at det er vigtigt, at hele dette spørgsmål starter dér, at LO eksempelvis står frem offentligt og siger, at nu vil vi i fremtiden satse på pension til vore medlemmer i stedet for at måle vor succes på lønforhøjelser.

Den helt grundlæggende erkendelse tror jeg det er vigtigt at parterne på arbejdsmarkedet selv foretager.

Så skal jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, at arbejdsløshedsunderstøttelsen i dag er en forsikringsordning. Vi mener, det kunne være nyttigt at udbygge dette forsikringselement, sådan at der i højere grad blev en interesse i en udgifts-

politik, som sikrede, at konkurrenceevnen ikke svigtede, og at arbejdsløsheden dermed steg, sådan at forstå, at hvis arbejdsløsheden stiger, stiger forsikringspræmien også. Falder arbejdsløsheden på grund af en fornuftig og afdæmpet indkomstpøolitik, falder også bidragene til forsikringen. Det er grundideen i det, og det synes jeg alt taget i betragtning er en fornuftig ting.

Til slut til hr. Stavad. Der er intet nyt under solen. Det er den samme debat, vi fører i dag, som vi har ført mange gange tidligere her i Folketinget. Hver gang vi kommer til en offentlig besparelse, afviser Socialdemokratiet fnysende, at den kan finde sted. Den bliver afvist med ord som asocial nedskæring, og hvad ved jeg.

Så længe det er tonen, hr. Stavad, kommer vi aldrig videre. Er det da virkelig nødvendigt at være så fastlåst i gamle dogmer og tænkemåder, at man slet ikke kan acceptere en ny idé med hensyn til omlægning af de offentlige udgifter?

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

En af de største fordomme, der findes i dette Folketing, er hr. Ivar Hansens opfattelse af, hvad Socialdemokratiet mener. Jeg tror, at læsning ville give store fremskridt. Hvis hr. Ivar Hansen i stedet for at holde den tale, han har holdt i alle de år, han har været i Folketinget, om, hvad Socialdemokratiet nok mener, ville give sig tid til at beskæftige sig seriøst med de meldinger, vi kommer med, ville hr. Ivar Hansen vide, at det ikke er en socialdemokratisk målsætning, at de offentlige udgifter skal stige.

Vi har bare sagt, at der er en række opgaver, som også regeringen siger skal løses, med efteruddannelse, med uddannelsespladser til unge mennesker, der mangler praktikpladser, der mangler adgang til de videregående uddannelser. Det er temaer, som har været forhandlet, og hvor der har været enighed om målsætninger og om, at det kræver ressourcer.

Vi ved, at der ude i kommunerne er lange ventelister for børn, der skal passes, for at deres forældre kan komme ud på arbejdsmarkedet. Vi ved, at der er et stigende antal ældre mennesker, meget gamle mennesker, der kræver pleje. Vi ved, at det kræver en behård prioritering væk fra de områder, hvor antallet af klienter er faldende, over til de områder, hvor det er stigende, hvis det skal lykkes bare at holde de offentlige udgifter nogenlunde i ro.